

Հովելի Գիրքը և Լաոդիկյան Յոթներորդ օրվա Ադվենտիստական Եկեղեցին - Թիվ Առաջին

Ներկայիս ճշմարտության փորձարկումը

Jeff Pippenger

2025-12-02

«Սուրբ Գրություններում կան բաներ, որոնք դժվար են հասկացվելու և որոնք, ըստ Պետրոսի խոսքի, անուսումն ու անհաստատ մարդիկ խեղաթյուրում են իրենց իսկ կործանման համար: Այս կյանքում մենք գուցե չկարողանանք բացատրել Սուրբ Գրքի յուրաքանչյուր հատվածի իմաստը, բայց գործնական ճշմարտության ոչ մի կենսական կետ մշուշոտ չի մնա խորհրդավորության մեջ: Երբ ժամանակը գա, Աստծո նախախնամությամբ, որպեսզի աշխարհը փորձվի այդ ժամանակի ճշմարտությամբ, Նրա Հոգին մարդկանց միտքը կշարժի քննել Սուրբ Գրությունները՝ նույնիսկ ծոմապահությամբ և աղոթքով, մինչև որ օղակ առ օղակ ամեն ինչ քննվի և միավորվի կատարյալ շղթայի մեջ: Ամեն մի փաստ, որ անմիջապես վերաբերում է հոգիների փրկությանը, այնպես հստակ կդառնա, որ ոչ ոքի հարկ չի լինի մոլորվել կամ խավարի մեջ ընթանալ»:

«Երբ մենք հետևեցինք մարգարեության շղթային, մեր ժամանակի համար հայտնված ճշմարտությունը պարզորոշ երևաց և բացատրվեց: Մենք պատասխանատու ենք այն արտոնությունների համար, որ վայելում ենք, և այն լույսի համար, որ շողում է մեր ճանապարհի վրա: Նրանք, ովքեր ապրել են անցյալ սերունդներում, պատասխանատու էին այն լույսի համար, որ թույլատրված էր շողալ նրանց վրա: Նրանց միտքը զբաղված էր Սուրբ Գրքի տարբեր կետերով, որոնք փորձության էին ենթարկում նրանց: Բայց նրանք չէին հասկանում այն ճշմարտությունները, որոնք մենք հասկանում ենք: Նրանք պատասխանատու չէին այն լույսի համար, որը չունեին: Նրանք ունեին Աստվածաշունչը, ինչպես և մենք. սակայն հատուկ ճշմարտության բացահայտման ժամանակը՝ կապված այս երկրի պատմության եզրափակիչ տեսարանների հետ, վերջին սերունդների օրերում է, որ պիտի ապրեն երկրի վրա»:

«Հատուկ ճշմարտություններ են հարմարեցվել սերունդների այն պայմաններին, որոնց մեջ նրանք ապրել են: Ներկա ճշմարտությունը, որ փորձություն է այս սերնդի ժողովրդի համար, փորձություն չէր վաղ անցյալ սերունդների ժողովրդի համար: Եթե այն լույսը, որ այժմ շողում է մեզ վրա՝ չորրորդ պատվիրանի շաբաթի վերաբերյալ, տրված լիներ անցյալի սերունդներին, Աստված նրանց պատասխանատու կպահեր այդ լույսի համար»։ Վկայություններ, հ. 2, 692, 693:

Նոր և Հին

«Յուրաքանչյուր դարում առկա է ճշմարտության նոր բացահայտում, Աստծո պատգամը այդ սերնդի ժողովրդին: Հին ճշմարտությունները բոլորն էլ էական են. նոր ճշմարտությունը հնից անկախ չէ, այլ նրա ծավալումն է: Միայն այն ժամանակ,

երբ հին ճշմարտությունները հասկացված են, մենք կարող ենք ըմբռնել նորը: Երբ Քրիստոսը կամեցավ Իր աշակերտներին բացել Իր հարության ճշմարտությունը, Նա սկսեց «Մովսեսից և բոլոր մարգարեներից» և «նրանց բացատրեց բոլոր Գրություններում Իր մասին եղած բաները»: Ղուկաս 24:27: Սակայն հենց այն լույսն է, որ շողում է ճշմարտության նոր բացահայտման մեջ, որ փառավորում է հինը: Նա, ով մերժում կամ անտեսում է նորը, իրականում չունի հինը: Նրա համար այն կորցնում է իր կենսական գորությունը և դառնում է սոսկ անկենդան ձև»:

«Կան այնպիսիք, ովքեր դավանում են, թե հավատում և ուսուցանում են Հին Կտակարանի ճշմարտությունները, մինչդեռ մերժում են Նորը: Բայց, հրաժարվելով ընդունել Քրիստոսի ուսմունքները, նրանք ցույց են տալիս, որ չեն հավատում այն բանին, ինչ խոսել են նահապետներն ու մարգարեները: «Եթե Մովսեսին հավատայիք,— ասաց Քրիստոսը,— Ինձ էլ կհավատայիք, որովհետև նա Իմ մասին գրեց»: Հովհաննես 5:46: Ուստի նրանց իսկ՝ նույնիսկ Հին Կտակարանի ուսուցման մեջ իրական գորություն չկա»:

«Շատերը, ովքեր պնդում են, թե հավատում են ավետարանին և ուսուցանում այն, գտնվում են նմանատիպ մոլորության մեջ: Նրանք մի կողմ են դնում Հին Կտակարանի Գրությունները, որոնց մասին Քրիստոս հայտարարեց. «Սրանք են, որ վկայում են Իմ մասին»: Հովհաննես 5:39: Մերժելով Հինը՝ նրանք ըստ էության մերժում են Նորը, որովհետև երկուսն էլ մեկ անբաժանելի ամբողջի մասեր են: Ոչ ոք չի կարող ձիշտ կերպով ներկայացնել Աստծո օրենքը առանց ավետարանի, կամ ավետարանը՝ առանց օրենքի: Օրենքը մարմնավորված ավետարանն է, իսկ ավետարանը՝ բացահայտված օրենքը: Օրենքը արմատն է, ավետարանը՝ նրա բերած անուշաբույր ծաղիկն ու պտուղը»:

«Հին Կտակարանը լույս է սփռում Նորի վրա, իսկ Նորը՝ Հինի վրա: Նրանցից յուրաքանչյուրը հայտնություն է Քրիստոսի մեջ Աստծո փառքի: Երկուսն էլ ներկայացնում են ճշմարտություններ, որոնք անկեղծ որոնողին շարունակաբար պիտի բացահայտեն իմաստի նոր խորություններ»: Christ's Object Lessons, 128.

Ներկայիս ճշմարտությունը, ըստ սահմանման, «հայտնված ճշմարտությունն» է որոշակի ժամանակաշրջանի համար, որը «պարզապես երևում և բացատրվում է»: Այն սերունդը, որ ապրում է այն ժամանակ, երբ «ներկայիս ճշմարտությունը» հայտնվում է, «պատասխանատու» է ընդունելու այդ ճշմարտությունը, այլապես՝ մեռնելու: Միավորված ճշմարտությունները, որոնք կազմում են «ներկայիս փորձության ճշմարտությունը» «այս սերնդի» համար, ներկայացված են «հատուկ» ճշմարտությունների «բացահայտմամբ՝ այս երկրի պատմության վերջին տեսարանների առնչությամբ»: Ճշմարտությունը, և հետևաբար «ներկայիս ճշմարտությունը», Նոր Կտակարանում նախակերպված է Հին Կտակարանի հետ առնչությամբ: Ճշմարտությունը հաստատվում է երկու վկաների վրա, և ճշմարտությունն ունի սկիզբ և վերջ, բառացի և հոգևոր, հին և արդի, ալֆա և օմեգա, առաջին և վերջին:

Առաջին հրեշտակի պատգամի միլլերական հիմքը երրորդ հրեշտակի «ներկա ճմարտության» պատգամի նկատմամբ «հինն» է: Նրանք, ովքեր «մերժում են Հինը», «ըստ էության մերժում են Նորը», որովհետև երկուսն էլ անբաժանելի ամբողջի մասեր են:

«Ես տեսա պատգամաբերների անհրաժեշտությունը, հատկապես՝ որ նրանք հսկեն և ստուգեն ամեն տեսակ մոլեռանդություն, որտեղ էլ տեսնեն, որ այն գլուխ է բարձրացնում: Սատանան ամեն կողմից հարձակվում է, և եթե մենք չարթնանանք նրա դեմ, և մեր աչքերը բաց չլինեն նրա հնարքների ու որոգայթների հանդեպ, և չկրենք Աստծո ամբողջ սպառազինությունը, ամբարիշտի հրեղեն նետերը կհասնեն մեզ: Աստծո Խոսքում պարունակված են բազմաթիվ թանկագին ճմարտություններ, բայց այն, ինչ հոտին այժմ պետք է, «ներկայիս ճմարտությունն» է: Ես տեսա այն վտանգը, որ պատգամաբերները ներկայիս ճմարտության կարևոր կետերից շեղվելով՝ կանգ են առնում այնպիսի թեմաների վրա, որոնք կոչված չեն միավորելու հոտը և սրբացնելու հոգին: Այստեղ Սատանան կօգտվի ամեն հնարավոր առավելությունից՝ գործին վնաս հասցնելու համար:

«Սակայն այնպիսի թեմաները, ինչպիսիք են սրբարանը՝ 2300 օրերի հետ առնչությամբ, Աստծո պատվիրանները և Հիսուսի հավատը, լիովին հարմարեցված են անցյալի Գալստյան շարժումը բացատրելու, ցույց տալու, թե որն է մեր ներկա դիրքը, հաստատելու կասկածողների հավատը և հավաստիություն տալու փառավոր ապագային: Ես հաճախ եմ տեսել, որ սրանք էին գլխավոր թեմաները, որոնց վրա պատգամաբերները պետք է կենտրոնանային»: Վաղ Գրվածքներ, 63:

«Սրբարանը, 2300 օրերի, Աստծո պատվիրանների և Հիսուսի հավատի հետ կապակցությամբ», այն բանալին է, որով բացատրվում է միլլերիտների «անցյալ աղվենտական շարժումը», և այդպիսով՝ «կատարյալ կերպով» բացատրվում է «ինչ է մեր ներկայիս դիրքը»: Նրանք, ովքեր «կասկածում են» «անցյալ աղվենտական շարժմանը», «կասկածում են» նրան, ինչը «հավաստիություն է տալիս փառավոր ապագային»: Այն, ինչը հավաստիություն է տալիս ապագային, անցյալն է:

Յովելի գիրքը ներկայիս փորձության ճմարտության պատգամ է: Սա հաստատվում է բազմաթիվ վկաներով: Մարգարեության Հոգին Յովելին բնորոշում է որպես «ներկայիս ճմարտություն», որը, ըստ Յովհաննեսի՝ Հայտնության գրքում, Հիսուսի վկայությունն է:

Հիսուս Քրիստոսի Հայտնությունը, որ Աստված տվեց նրան՝ ցույց տալու իր ծառաներին այն բաները, որոնք շուտով պետք է կատարվեն. և նա ուղարկեց ու իր հրեշտակի միջոցով հայտնեց այն իր ծառա Հովհաննեսին, որը վկայեց Աստծո խոսքի, Հիսուս Քրիստոսի վկայության և այն ամենի մասին, ինչ որ տեսավ: Հայտնություն 1:1, 2.

Հովհաննեսի «վկայությունը» (որի մասին ասված է, թե նա «վկայեց») ներկայացված էր երեք մասերով: Նա արձանագրեց «Աստծու խոսքը», «Հիսուսի վկայությունը» և «այն բաները, որ տեսավ»: Հայտնության առաջին երկու համարներում Հովհաննեսը ներկայացվում է որպես մեկը, որին տրված է «մարգարեության հոգու» պարգևը: Այդ

պարզև ներառում է Աստծու Խոսքի հատուկ հայտնություն, և այն նաև ներառում է հատուկ հայտնություններ, որոնք մարգարեին փոխանցվում են Քրիստոսի խոսքերով (կա՛մ անմիջապես Քրիստոսի կողմից, կա՛մ Նրա հրեշտակային ներկայացուցիչների միջոցով), և այդ պարզև նաև ներառում է ճշմարտություն, որը ներկայացվում է երազների և տեսիլքների միջոցով: Մարգարեության հոգին Քրիստոսի վկայությունն է, որը փոխանցվում է մարգարեին, և այն կրում է նույն իշխանությունը, ասես հրեշտակ կամ Քրիստոս Ինքը խոսեր այդ խոսքերը:

Եվ ես ընկա նրա ոտքերի առաջ՝ նրան երկրպագելու: Եվ նա ասաց ինձ. «Տե՛ս, այդ չանես. ես քո ծառայակիցն եմ և քո եղբայրներից նրանցից, որ ունեն Հիսուսի վկայությունը. Աստծո՛ւն երկրպագիր, որովհետև Հիսուսի վկայությունը մարգարեության հոգին է»: Հայտնություն 19:10.

Գաբրիելը հայտնում է, որ ինքը Հովհաննեսի ծառայակիցն է և չպետք է երկրպագվի: Գաբրիելը նաև հայտնում է, որ Հովհաննեսով ներկայացվող «եղբայրները» ունեն Հիսուսի վկայությունը, որը «մարգարեության ոգին» է: Հովհաննեսի կողմից ներկայացվող «եղբայրները» հարյուր քառասունչորս հազարն են, և բոլոր եղբայրներն ունեն «մարգարեության ոգին»:

«Եվ նրանք առավոտյան վաղ վեր կացան ու դուրս եկան դեպի Թեկոայի անապատը. և երբ դուրս էին գալիս, Հովսափատը կանգնեց ու ասաց. Լսեցե՛ք ինձ, ո՛վ Հուդա և Երուսաղեմի բնակիչնե՛ր. հավատացե՛ք Տեր ձեր Աստծուն, և կհաստատվեք. հավատացե՛ք Նրա մարգարեներին, և կհաջողեք»: Բ Մնացորդաց 20:20:

«Հավատացե՛ք Տեր ձեր Աստծուն, և կհաստատվեք. հավատացե՛ք Նրա մարգարեներին, և կհաջողվեք»:

«Եսայիա 8:20. «Դեպի օրենքը եւ դեպի վկայութիւնը. եթէ նրանք այս խօսքի համաձայն չեն խօսում, դա այն պատճառով է, որ նրանց մէջ լոյս չկայ»: Այստեղ Աստծու ժողովրդի առջեւ ներկայացուած են երկու գրութիւններ՝ յաջողութեան երկու պայման: Անձամբ Եհովայի խօսած օրենքը եւ մարգարեութեան հոգին այն երկու աղբիւրներն են, որոնցից բխում է իմաստութիւնը՝ առաջնորդելու Նրա ժողովրդին ամէն փորձառութեան մէջ: Երկրորդ Օրենք 4:6. «Սա է ձեր իմաստութիւնն ու ձեր հանճարը ազգերի աչքին, որոնք պիտի ասեն. «Արդարեւ, այս մեծ ազգը իմաստուն եւ հանճարեղ ժողովուրդ է»»:

«Աստծո օրենքը և Մարգարեության Հոգին ձեռք ձեռքի տված առաջնորդում ու խրատում են եկեղեցուն, և երբ էլ եկեղեցին դա ճանաչել է՝ հնազանդվելով Նրա օրենքին, մարգարեության հոգին ուղարկվել է՝ առաջնորդելու նրան ճշմարտության ճանապարհով:»

«Հայտնություն 12:17. «Եվ վիշապը բարկացավ կնոջ վրա, և գնաց պատերազմելու նրա սերնդի մնացորդի դեմ, որոնք պահում են Աստծո պատվիրանները և ունեն Հիսուս Քրիստոսի վկայությունը»: Այս մարգարեությունը հստակ ցույց է տալիս, որ մնացորդ եկեղեցին Աստծուն կրնդունի Նրա օրենքի մեջ և կունենա մարգարեական պարզև: Աստծո օրենքին հնազանդությունը և մարգարեության հոգին միշտ

առանձնացրել են Աստծո ճշմարիտ ժողովրդին, և փորձությունը սովորաբար տրվում է ներկա դրսևորումների վերաբերյալ»:

«Երեմիայի օրերում ժողովուրդը ոչ մի հարց չէր հարուցում Մովսեսի, Եդիայի կամ Եդիսեի պատգամի վերաբերյալ, սակայն նրանք կասկածի տակ էին դնում և մի կողմ էին դնում Աստծուց Երեմիային ուղարկված պատգամը, մինչև որ դրա ներգործությունն ու գործությունը ի դերն ելան, և այլևս ոչ մի միջոց չմնաց, բացի այն, որ Աստված նրանց գերության տաներ»:

«Նույնպես էլ Քրիստոսի օրերում ժողովուրդը հասկացել էր, որ Երեմիայի պատգամը ճշմարիտ էր, և իրենք իրենց համոզել էին հավատալու, թե եթե ապրած լինեին իրենց հայրերի օրերում, կընդունեին նրա պատգամը, մինչդեռ միննույն ժամանակ մերժում էին Քրիստոսի պատգամը, որի մասին բոլոր մարգարեները գրել էին:»

«Երբ աշխարհում բարձրացավ երրորդ հրեշտակի պատգամը, որը պետք է եկեղեցուն հայտնի Աստծո օրենքը իր ամբողջ լիությամբ և գործությամբ, մարգարեական պարզեր ևս անմիջապես վերականգնվեց: Այս պարզեր շատ նշանակալի դեր է կատարել այս պատգամի զարգացման և առաջ մղման գործում:»

«Քանի որ տարբեր կարծիքներ են ծագել Սուրբ Գրությունների մեկնաբանությունների և աշխատանքի մեթոդների վերաբերյալ, որոնք հաշվարկված էին խարխուլելու ուղերձին հավատացողների հավատը և գործի մեջ անմիաբանություն առաջ բերելու, մարգարեության ոգին միշտ լույս է սփռել այդ իրավիճակի վրա: Այն միշտ մտքի միասնություն և գործողության ներդաշնակություն է բերել հավատացյալների մարմնին: Ուղերձի զարգացման և գործի աճի ընթացքում ծագած յուրաքանչյուր ճգնաժամում նրանք, ովքեր հաստատուն կանգնել են Աստծո օրենքի և մարգարեության Ոգու լույսի կողքին, հաղթանակել են, և գործը նրանց ձեռքում բարգավաճել է»: Loma Linda Messages, 33, 34.

Հովելի գիրքը Մարգարեության Հոգու մեջ ուղղակիորեն բնորոշվում է որպես «ներկայ ճշմարտություն», որը, ըստ Հովհաննեսի Հայտնության գրքում, Հիսուսի վկայությունն է: Այն նաև ուղղակիորեն հաստատվում է Աստծո Խոսքի մեջ: Թե՛ Աստվածաշունչը, թե՛ Մարգարեության Հոգին Հովելի գիրքն ուղղակիորեն կիրառում են վերջին օրերին:

«Հին մարգարեներից յուրաքանչյուրն ավելի քիչ խոսեց իր ժամանակի, քան մերի համար, այնպես որ նրանց մարգարեանալը ուժի մեջ է մեզ համար: «Եւ այս բոլորը պատահեցին նրանց հետ՝ որպես օրինակներ, եւ գրվեցին մեր խրատութեան համար, որոնց վրա հասել են աշխարհի վախճանները»: Ա Կորնթացիս 10:11: «Ոչ թե իրենց, այլ մեզ էին ծառայում այն բաներով, որոնք այժմ պատմուեցին ձեզ նրանց միջոցով, ովքեր Սուրբ Հոգով, որ երկնքից ուղարկուեց, աւետարանը քարոզեցին ձեզ, այն բաներով, որոնց մեջ հրեշտակները ցանկանում են ներթափանցել»: Ա Պետրոս 1:12: ...»

«Աստվածաշունչը իր գանձերը կուտակել և հավաքաբար կապել է այս վերջին սերնդի համար: Հին Կտակարանի պատմության բոլոր մեծ իրադարձություններն ու

հանդիսավոր գործարքները կրկնվել են և կրկնվում են եկեղեցու մեջ այս վերջին օրերին»: Selected Messages, գիրք 3, 338, 339:

Յովելի մարգարեությունը «ուժի մեջ է» «այն մարդկանց վրա», «որոնց վրա աշխարհի վախճանները հասել են»: «Ուժի մեջ» արտահայտությունը պարզապես շեշտում է, որ «ներկա ճշմարտությունը» միշտ փորձաքար է, և նրանք, ովքեր չեն անցնում այդ փորձությունը, ներկայացված են աստվածաշնչյան այնպիսի կերպարներով, ինչպիսին է Յուդան:

«Դաս առ դաս անուշադրության մատնվեց Հուդայի ականջների համար: Որքա՛ն շատերն այսօր ընթանում են նրա հետքերով: Աստծո օրենքի լույսի ներքո եսասեր մարդիկ տեսնում են իրենց չար բնավորությունը, բայց չեն կատարում պահանջվող բարեփոխումը և շարունակում են ընթանալ մեղքի մի վիճակից դեպի մյուսը:»

«Քրիստոսի դասերը կիրառելի են նաև մեր ժամանակի և սերնդի համար: Նա ասաց. «Եվ ոչ թե միայն սրանց համար եմ աղոթում, այլև նրանց համար, որոնք իրենց խոսքով պիտի հավատան ինձ»: Նույն վկայությունը, որ այս վերջին օրերում մեզ է բերվում, բերվեց նաև Հուդային: Նույն դասերը, որոնք նա չկարողացավ իր կյանքում գործնականացնել, հասնում են այն մարդկանց, որոնք լսում են, սակայն նմանապես ձախողվում են, որովհետև իրենց մեղքը չեն հեռացնում»: Review and Herald, March 17, 1891.

Հայտնության գրքի ողջ ընթացքում Հովհաննեսը խորհրդանշում է Աստծո վերջին օրերի ժողովրդին, և Պատմուս աքսորվելով՝ Հովհաննեսը ներկայացնում է նրանց, ովքեր հալածվում են կիրակնօրյա օրենքի ճգնաժամի ժամանակ: Նա ասում է, թե ինչու էր բանտարկվել:

Ես՝ Հովհաննեսս, որ նաև ձեր եղբայրն եմ և ընկերակիցը՝ նեղության, և Հիսուս Քրիստոսի արքայության ու համբերության մեջ, գտնվում էի այն կղզում, որ կոչվում է Պատմուս՝ Աստծու խոսքի և Հիսուս Քրիստոսի վկայության համար: Հայտնություն 1:9.

Հովհաննեսը հալածվում էր Աստվածաշնչի և Մարգարեության Հոգու համար: Ինչո՞ւ են հարյուր քառասունչորս հազարը հալածվում Մարգարեության Հոգու պատճառով: Առաջին ճշմարտությունը, որ մարգարեն Հովելը մատնանշում է, Յոթներորդ օրվա ադվենտիստական եկեղեցու ուրացությունն է: Երբ Պետրոս առաքյալը մատնանշեց, որ Պենտեկոստեն Հովելի գրքի կատարման դրսևորումն էր, Պետրոսը դա արեց ի պատասխան այն բանի, որ հրեաները հարձակվում էին «լեզուների» դրսևորման վրա: Հրեաները, որոնք այն ժամանակ վերջին օրերի Յոթներորդ օրվա ադվենտիստների նախատիպն էին, պնդում էին, թե Պետրոսը և պատգամը հռչակողները «հարբած» են: Յոթներորդ օրվա ադվենտիստները պիտի պատերազմեն վերջին անձրևի լուրի դեմ, ինչպես արեցին Պետրոսի ժամանակի հրեաները: Նրանք այդպես են անում, որովհետև նրանք, ովքեր հռչակում են վերջին անձրևի «ներկա ճշմարտության» փորձող պատգամը, ունեն հին՝ հիմնարար ճշմարտությունները, քանի որ նոր ճշմարտությունը միշտ հիմնվում է հին ճշմարտության վրա: Երեմիան կոչ արեց վերջին անձրևի

Ժամանակ Աստծո ժողովրդին ընթանալ հին շավիղներով և ականջ դնել պահապանի փողի ձայնին, բայց նրանք հրաժարվում են: Հիմնարար «հին» ճշմարտության պատգամը խորհրդանշական կերպով ներկայացված է Ղևտական քսանվեցերորդ գլխի «յոթ ժամանակներով», որը ուրվագծում է ուխտի փոխհարաբերությունը երկրի համար շաբաթի տեսանկյունից:

«Ես տեսա, որ անվանական եկեղեցին և անվանական աղվենտիստները, Հուդայի պես, մեզ կմատնեն կաթոլիկներին՝ նրանց ազդեցությունը ստանալու համար, որպեսզի ելնեն ճշմարտության դեմ: Այն ժամանակ սրբերը կլինեն մի աննշան ժողովուրդ, կաթոլիկներին քիչ հայտնի. բայց եկեղեցիները և անվանական աղվենտիստները, որոնք գիտեն մեր հավատի և սովորությունների մասին (քանի որ ատում էին մեզ շաբաթի պատճառով, որովհետև չէին կարող այն հերքել), կմատնեն սրբերին և նրանց մասին կհայտնեն կաթոլիկներին՝ որպես նրանց, ովքեր անտեսում են ժողովրդի հաստատությունները. այսինքն՝ որ նրանք պահում են շաբաթը և անտեսում են կիրակին:»

«Այն ժամանակ կաթոլիկները կասեն բողոքականներին առաջ գնալ, և կհրապարակեն հրամանագիր, թե բոլոր նրանք, ովքեր շաբաթվա առաջին օրը, յոթերորդ օրվա փոխարեն, չեն պահում, պիտի սպանվեն: Եվ կաթոլիկները, որոնց թիվը մեծ է, պիտի կանգնեն բողոքականների կողքին: Կաթոլիկները իրենց իշխանությունը պիտի տան գազանի պատկերին: Եվ բողոքականները պիտի գործեն այնպես, ինչպես իրենց մայրը գործեց իրենցից առաջ՝ սրբերին կործանելու համար: Բայց նախքան նրանց հրամանագիրը արդյունք տա կամ պտուղ բերի, սրբերը պիտի ազատագրվեն Աստծո Ձայնով»: Spalding and Magan, 1, 2.

Երկու անգամ Քույր Ուայթը նույնացնում է «անվանական եկեղեցին» և «անվանական աղվենտիստներին»՝ միաժամանակ տարբերություն դնելով այդ երկու «անվանական խմբերի» և «կաթոլիկների» միջև: «Անվանական եկեղեցին» և «անվանական աղվենտիստները» «ատում էին» նրանց, որոնք ներկայացված էին Պետրոսի և Հովհաննեսի միջոցով, «շաբաթի պատճառով, որովհետև չէին կարողանում հերքել այն»: Անվանական եկեղեցին և կաթոլիկները չեն կարող «հերքել» յոթերորդ օրվա Շաբաթի ճշմարտությունը, իսկ «անվանական աղվենտիստները» չեն կարող «հերքել» Ղևտական քսանվեցերորդ գլխի «յոթ ժամանակները», որը երկրի Շաբաթի պատվիրանն է: Անվանական եկեղեցին և կաթոլիկները չեն կարող «հերքել» այն փաստը, որ յոթերորդ օրվա Շաբաթը աստվածաշնչյան «հիմնարար» ճշմարտություն է, իսկ «անվանական աղվենտիստները» չեն կարող «հերքել» այն փաստը, որ Ղևտական քսանվեցերորդ գլխի «յոթ ժամանակները» միլլերական «հիմնարար» ճշմարտություն են:

Յովհաննեսի գերությունը Պատմում ներկայացնում է այն հարյուր քառասունչորս հազարը, որոնք պահում են թե՛ Աստվածաշունչը, թե՛ Մարգարեության Հոգին, և որոնք հատկապես հալածվում են դրսից՝ յոթերորդ օրվա շաբաթի պատճառով, և ներսից՝ երկրի համար յոթներորդ տարվա շաբաթի պատճառով: Այդ պատճառով իններորդ համարում Յովհաննեսի վկայությունը, թե ինչու էր ինքը հալածվում, հաջորդվում է տասներորդ համարի շաբաթով և անցյալից («հետևից») եկող պատգամով՝ «մեծ

ձայնից», ինչպես «փողի»:

Ես՝ Հովհաննեսս, որ նաև ձեր եղբայրն եմ և ընկերակիցը՝ նեղության, և Հիսուս Քրիստոսի արքայության ու համբերության մեջ, գտնվում էի այն կղզում, որ կոչվում է Պատմոս՝ Աստծո խոսքի և Հիսուս Քրիստոսի վկայության համար: Տիրոջ օրը Հոգով էի, և իմ հետևից լսեցի մի բարձր ձայն՝ փողի պես: Հայտնություն 1:9, 10.

Հովհաննեսը ներկայացնում է նրանց, ովքեր 9/11-ին լսեցին Հայտնություն տասնութի հրեշտակի փողի ձայնը, որ կանչում էր Աստծո ժողովրդին վերադառնալ Երեմիայի «հին շավիղներին»: Այդ մեծ ձայնը նաև յոթներորդ փողի նախազգուշացումն էր, որը նաև երրորդ վայն է:

Քույր Ուայթը արձանագրել է, որ «Աստվածաշունչը իր գանձերը կուտակել և միասին կապել է այս վերջին սերնդի համար»: Հովելի գիրքը աստվածաշնչյան այն «գանձերից» է, որ «վերջին օրերում» ներկայիս ճշմարտություն է: Պենտեկոստեի ժամանակ Պետրոսը ցույց տվեց, որ հենց Հովելի գիրքն էր, որ այն ժամանակ կատարվում էր: Պետրոսը, ինչպես և Հովելը, «ավելի քիչ էր խոսում» Պենտեկոստեի ժամանակաշրջանի, քան մեր «ժամանակի» համար: Պենտեկոստեի ժամանակաշրջանը քրիստոնեական տնտեսության համար վաղ անձրևն էր: Պենտեկոստեն նշանավորում է քրիստոնեական տնտեսության սկիզբը, և այդպիսով այն պատկերում է նաև քրիստոնեական տնտեսության վախճանը: Քրիստոնեական տնտեսության վախճանը ուշ անձրևի ժամանակն է, ինչպես որ նախապատկերված է Պենտեկոստեով: Հետևաբար Պետրոսը խորհրդանշել է քրիստոնեական տնտեսության վախճանի ժամանակ Աստծու ժողովրդի, որը Սուրբ Հոգու հեղման կատարված լինելը ճանաչում է՝ դրա համար գործածելով Հովելի գիրքը:

Բայց Պետրոսը, կանգնելով տասնմեկի հետ, բարձրացրեց իր ձայնը և ասաց նրանց. «Հրեաստանի՝ մարդիկ և բոլոր դուք, որ բնակվում եք Երուսաղեմում, հայտնի լինի սա ձեզ, և ականջ դրե՛ք իմ խոսքերին. որովհետև սրանք հարբած չեն, ինչպես դուք եք կարծում, քանզի դեռ օրվա երրորդ ժամն է: Այլ սա է այն, ինչ ասվեց Հովել մարգարեի միջոցով. “Եվ պիտի լինի վերջին օրերում,— ասում է Աստված,— որ Իմ Հոգուց պիտի թափեմ ամեն մարմնի վրա. և ձեր որդիներն ու ձեր դուստրերը պիտի մարգարեանան, և ձեր երիտասարդները տեսիլքներ պիտի տեսնեն, և ձեր ծերերը երազներ պիտի երազեն: Եվ այն օրերում Իմ ծառաների վրա և Իմ աղախինների վրա Իմ Հոգուց պիտի թափեմ, և նրանք պիտի մարգարեանան: Եվ վերևում՝ երկնքում, հրաշքներ պիտի ցույց տամ, և ներքևում՝ երկրի վրա՝ նշաններ՝ արյուն, և կրակ, և ծխի մառախուղ: Արեգակը պիտի խավարի վերածվի, և լուսինը՝ արյան, նախքան Տիրոջ այն մեծ և փառավոր օրը գալ: Եվ պիտի լինի, որ ով որ կանչի Տիրոջ անունը, պիտի փրկվի”»: Գործք 2:14–21.

Մարգարեության հաջողակ ուսումնասեր լինելու համար անհրաժեշտ է հաստատուն ըմբռնում, որ աշխարհի վերջը Սուրբ Գրքի պատմական պատումի մեջ ներկայացված է «գիծ առ գիծ»: Այս ճշմարտության հետ կապված է այն, որ մարգարեները իրենք են ներկայացնում Աստծո ժողովրդին վերջին օրերում: Հովելը իր գիրքը տեղադրում է վերջին օրերում, որովհետև այն հռչակում է «Տիրոջ օրվա» մոտեցումը:

Փող հնչեցրե՛ք Միոնում և ահագանգ տվեցե՛ք իմ սուրբ լեռան վրա. թող երկրի բոլոր բնակիչները դողան, որովհետև Տիրոջ օրը գալիս է, քանզի այն մոտ է: Հովել 2:1.

«Շեփոր»-ը, որպես խորհրդանիշ, իր այլ նշանակությունների շարքում ներկայացնում է նախազգուշացնող պատգամ: Որպես խորհրդանիշ՝ շեփորը, ըստ համատեքստի, կարող է ներկայացնել ժամանակի մի շրջան կամ ժամանակի մի պահ, կամ երկուսն էլ: Շեփորը նաև ներկայացնում է դատաստան: Շեփորների տոնը, որ Քավության օրից տասը օր առաջ էր, մոտեցող դատաստանի մասին նախազգուշացում էր:

«Տիրոջ օրը» ներկայացնում է կա՛մ ժամանակի մի կետ, կա՛մ ժամանակաշրջան՝ ըստ այն հատվածի համատեքստի, որտեղ գործածվում է «Տիրոջ օրը» արտահայտությունը: «Տիրոջ օրը» կարող է լինել գործադրական դատաստանի խորհրդանիշ, որ ներկայացված է որպես յոթ վերջին պատուհասներ, կամ կարող է լինել գործադրական դատաստանը հազարամյա ժամանակաշրջանի ավարտին: Երկու դեպքում էլ փողը մատնանշում է Աստծո գործադրական դատաստանը: Ուստի «Տիրոջ օրը» կարող է ներկայացնել այն կետը, երբ Աստծո պատիժը գործադրվում է, կամ այն ժամանակաշրջանը, երբ Աստծո պատիժները գործադրվում են:

«Փողը», ինչպես և «Տիրոջ օրը», կարող է ներկայացնել թե՛ մի ժամանակային կետ, թե՛ մի ժամանակաշրջան, ինչպես վկայվում է Հայտնության ութերորդ և իններորդ գլուխների յոթ փողերով ներկայացված պատմական կետերի և ժամանակաշրջանների մեջ: Այն «Տիրոջ օրը», որ Հովելը ներկայացնում է այն «փողով», որ պիտի հնչեցվի, թե՛ մի ժամանակային կետ է, և թե՛ նաև մի ժամանակաշրջան, որը սկսվում է այն ժամանակ, երբ մահացածների դատաստանն ավարտվեց, և կենդանիների դատաստանը սկսվեց: 9/11-ին մի փող հնչեցվեց՝ նշանավորելով կենդանիների դատաստանի գալուստը որպես մի ժամանակային կետ, և նաև նշանավորելով 9/11-ը որպես կենդանիների դատաստանի ժամանակաշրջանի սկիզբ:

Ուստի և հիմա, ասում է Տերը, դարձե՛ք դեպի Ինձ ձեր ամբողջ սրտով, և ծոմապահությամբ, և լացով, և սուգով. և պատռեցե՛ք ձեր սրտերը, ոչ թե ձեր հանդերձները, և դարձե՛ք դեպի Տերը՝ ձեր Աստվածը, որովհետև Նա ողորմած է և գթառատ, երկայնամիտ և մեծ բարությամբ, և զոջում է պատժի համար: Ո՛վ գիտե, գուցե Նա դարձի գա և զոջա, և Իր հետևից օրհնություն թողնի, այսինքն՝ հացի ընծա և ըմպելիքի ընծա Տիրոջ՝ ձեր Աստծու համար: Փող հնչեցրե՛ք Միոնում, սրբացրե՛ք ծոմը, հոչակե՛ք հանդիսավոր ժողով: Հովել 2:12-15.

Սա երկրորդ անգամն է, որ Հովելը հրամայում է փող հնչեցնել: Հովելի «փողերը» և՛ զգուշացումներ են յոթ վերջին պատուհասների մոտեցող դատական դատաստանի վերաբերյալ, և՛ դրված են Ղառոդիկեական ապաշխարության կոչի և փորձության ժամանակի մոտալուտ ավարտի համատեքստում:

Բարձրաձայն աղաղակի՛ր, մի՛ խնայիր, փողի պես բարձրացրո՛ւ քո ձայնը, և իմ ժողովրդին ցույց տո՛ւր նրանց հանցանքը, և Հակոբի տանը՝ նրանց մեղքերը: Եսայիա 58:1.

Եսայիան, Հովելը, Հովհաննեսը և Պետրոսը բոլորը ներկայացնում են վերջին օրերի հարյուր քառասունչորս հազարը, ինչպես նաև Երեմիան, որը ցույց է տալիս, թե երբ պետք է հնչեցվի փողը:

Այսպես է ասում Տերը. «Կանգնեցե՛ք ճանապարհների վրա, նայեցե՛ք և հարցրե՛ք հին շավիղների համար, թե ո՞րն է բարի ճանապարհը, և գնացե՛ք նրանով, և հանգիստ պիտի գտնեք ձեր անձերի համար»: Բայց նրանք ասացին. «Մենք չենք գնա նրանով»: «Եվ ես պահապաններ կանգնեցրի ձեզ վրա՝ ասելով. “Լսեցե՛ք փողի ձայնը”»: Բայց նրանք ասացին. «Մենք չենք լսի»: Երեմիա 6:16, 17.

Շեփորը հնչեց այս վերջին օրերում 9/11-ին, և ապա վերջին անձրևը սկսեց թափվել նրանց վրա, ովքեր ընտրեցին բարի ճանապարհը և քայլեցին նրանով: Այդ ժամանակ էլ Հայտնություն տասնութի հրեշտակը իջավ:

«Վերջին անձրևը պիտի թափվի Աստծո ժողովրդի վրա: Հզոր մի հրեշտակ պիտի իջնի երկնքից, և ամբողջ երկիրը պիտի լուսավորվի նրա փառքով»: Review and Herald, April 21, 1891.

Երբ Նյու Յորքի մեծ շենքերը 9/11-ին կործանվեցին, հզոր հրեշտակը իջավ, և վերջին անձրևը սկսեց տեղալ:

«Արդյո՞ք այժմ տարածվում է այն խոսքը, թե ես հայտարարել եմ, որ Նյու Յորքը պետք է սրբվի մակընթացային ալիքով: Մա ես երբեք չեմ ասել: Ես ասել եմ, երբ նայում էի այնտեղ բարձրացող մեծ շենքերին՝ հարկ առ հարկ. «Ի՛նչ ահավոր տեսարաններ տեղի կունենան, երբ Տերը վեր կենա՝ երկիրը սոսկալիորեն ցնցելու: Այն ժամանակ Հայտնություն 18.1–3-ի խոսքերը կկատարվեն»: Հայտնության տասնութերորդ գլխի ամբողջությունը նախազգուշացում է այն մասին, թե ինչ է գալու երկրի վրա: Բայց ես առանձնապես լույս չունեմ այն բանի վերաբերյալ, թե ինչ է գալու Նյու Յորքի վրա, այլ միայն գիտեմ, որ մի օր այնտեղի մեծ շենքերը կցած նետվեն Աստծո զորության շրջելու և շուռ տալու միջոցով: Ինձ տրված լույսից ես գիտեմ, որ աշխարհում կործանում կա: Մի խոսք Տիրոջից, մի հպում Նրա հզոր զորությունից, և այս հսկայական կառույցները կընկնեն: Այնպիսի տեսարաններ տեղի կունենան, որոնց սարսափելիությունը մենք չենք կարող պատկերացնել»: Review and Herald, July 5, 1906.

9/11-ին վերջին անձրևը սկսեց շաղ տալ՝ նախապես իր լիակատար թափումից առաջ, որը լինելու է կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ:

«Ավետարանի մեծ գործը չպիտի ավարտվի Աստծո զորության այնպիսի նվազ դրսևորմամբ, քան այն, որով նշանավորվեց նրա սկիզբը: Այն մարգարեությունները, որոնք կատարվեցին վաղ անձրևի հեղմամբ՝ ավետարանի բացման ժամանակ, պիտի նորից կատարվեն վերջին անձրևի մեջ՝ նրա ավարտին: Ահա այն «գովացման ժամանակները», որոնց առաջ էր նայում Պետրոս առաքյալը, երբ ասում էր. «Ապաշխարեցե՛ք ուրեմն և դարձի՛ եկեք, որպեսզի ձեր մեղքերը ջնջվեն, երբ Տիրոջ ներկայությունից գան գովացման ժամանակները, և Նա ուղարկի Հիսուսին»: Գործք 3:19, 20»: The Great Controversy, 611, 612.

«Զովացման ժամանակների» կատարյալ կատարումը տեղի է ունենում, երբ դու կենդանի ես, որովհետև զգուշացումը «ապաշխարելն» է, ինչը անհնար է անել, եթե մեռած ես: «Զովացման ժամանակները» գալիս են, երբ կենդանի հոգիների «մեղքերը» դեռ կարող են «ջնջվել»: «Զովացման ժամանակները» սկսվեցին 9/11-ին, այսպիսով ցույց տալով կենդանիների դատաստանի սկիզբը: Հոգեգալուստը կրկնվում է ավետարանի տնտեսության ավարտին: Երբ «զովացման ժամանակները» եկան, Հոգեգալստով նախապատկերված իրադարձությունները սկսեցին կրկնվել:

«Ես ջերմեռանդ փափագով սպասում եմ այն ժամանակին, երբ Հոգեգալստյան օրվա իրադարձությունները պիտի կրկնվեն նույնիսկ ավելի մեծ զորությամբ, քան այն առիթով: Հովհաննեսն ասում է. «Տեսայ գուրիշ հրեշտակ իջաներ յերկնից, որ ուներ մեծ իշխանութիւն, և երկիրը լուսաւորեցաւ նորա փառօք»: Այն ժամանակ, ինչպես Հոգեգալստյան շրջանում, մարդիկ պիտի լսեն իրենց ասված ճշմարտությունը, ամեն մարդ իր սեփական լեզվով:»

«Աստված կարող է նոր կյանք ներշնչել ամեն մի այն հոգու մեջ, որ անկեղծորեն ցանկանում է ծառայել Նրան, և կարող է կենդանի ածուխով՝ սեղանից վերցված, դիպչել շուրթերին և այնպես անել, որ դրանք պերճախոս դառնան Իր փառաբանությամբ: Հազարավոր ձայներ պիտի լսվեն Աստծո Խոսքի հրաշալի ճշմարտությունները հռչակելու զորությամբ: Կակազող լեզուն պիտի արձակվի, և երկչոտները պիտի զորացվեն՝ ճշմարտության մասին քաջարի վկայություն բերելու համար: Թող Տերը օգնի Իր ժողովրդին մաքրելու հոգու տաճարը ամեն տեսակ պղծությունից և Նրա հետ պահպանելու այնպիսի սերտ հաղորդակցություն, որ նրանք մասնակից լինեն վերջին անձրևին, երբ այն թափվի»: Review and Herald, July 20, 1886.

Մենք կշարունակենք հաջորդ հոդվածում:

Եվ այն հրեշտակը, որ խոսում էր ինձ հետ, դարձյալ եկավ և արթնացրեց ինձ, ինչպես մի մարդ է արթնացվում իր քնից: Եվ ասաց ինձ. «Ի՞նչ ես տեսնում»: Եվ ես ասացի. «Նայեցի, և ահա մի ամբողջությամբ ոսկե աշտանակ՝ նրա գազաթին մի գավաթ, և նրա վրա՝ յոթ ճրագներ, և յոթ խողովակներ՝ այն յոթ ճրագների համար, որոնք նրա գազաթին են: Եվ նրա մոտ՝ երկու ձիթենի, մեկը՝ գավաթի աջ կողմում, իսկ մյուսը՝ նրա ձախ կողմում»:

Եվ ես պատասխանեցի ու խոսեցի ինձ հետ խոսող հրեշտակին՝ ասելով. «Ի՞նչ են սրանք, տե՛ր իմ»: Այն ժամանակ ինձ հետ խոսող հրեշտակը պատասխանեց ու ասաց ինձ. «Մի՞ թե չգիտես, թե սրանք ինչ են»: Եվ ես ասացի. «Ո՛չ, տե՛ր իմ»:

Այն ժամանակ նա պատասխանեց և ասաց ինձ. «Սա է Տիրոջ խոսքը Զորոբաբելին՝ ասելով. «Ո՛չ զորությամբ և ո՛չ էլ ուժով, այլ Իմ Հոգով», — ասում է Զորքերի Տերը»: Զաքարիա 4:1-6.